

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2	15. Januar 1918	67. Aargang

Kirkens evangeliske Arbejde.

Tale af Præsident Anthon H. Lund
ved Generalkonferencen i Tabernaklet den 5. Oktober 1917.

Jeg er sikker paa, at vor Præsidents Vidnesbyrd i Dag har rørt alle tilstedeværendes Hjerter, og han har givet os Pasordet, som vore Handlinger og Livsførelse maa være i Overensstemmelse med, nemlig: at elske Gud og hverandre, og vise det ved at holde Herrens Befalinger og ikke forsømme de Ting, der er blevne forlangt af os. Ved at følge disse Instruktioner, sagde han, at vi vilde blive velsignede, og jeg kan selv bære Vidnesbyrd herom.

Kirkens Fremgang.

Kirken har gjort stor Fremgang, siden vi sidst mødtes. Zions Befolkning har været velsignet i Aar med en rig Høst. Herren har lovet, at han vil erindre dem, der betaler deres Tiende og Ofringer, og Præsidenten har bevidnet, at dette bliver opfyldt i timelige Velsignelser, som de Hellige har modtaget, og endnu mere i aandelige Velsignelser, givne til dem.

Paa vor Rejse gennem Sydutah glædede det os at møde de Hellige og lægge Mærke til den Aand, som de var i Besiddelse af, og det var en stor Velsignelse for os at se den Kærlighed, som blev lagt for Dagen overfor Kirkens Præsident og hans Selskab. Jeg tror ogsaa, som han sagde, at det vilde være godt at foretage flere saadanne Besøg.

Templer og Tempel-Arbejde.

Jeg kunde ønske at tale lidt til Eder om Virksomhederne indenfor Kirken. I veed, at Præsidentskabet har Ledelsen af Kirkens Affærer, for

saa vidt som disse angaar Kirken som et Hele. Tempelbygningen er i Gang. Vore to Templer, paa Sandwichøerne og i Kanada, nærmer sig deres Fuldendelse. Det vil tage nogen Tid endnu, før Templet i Kanada er færdigt, men det andet vil blive indviet i en nær Fremtid. Tempelbygningen er en Særegenhed ved denne Evangelie-Uddeling og vil ikke ophøre, naar disse to Bygninger er færdige. Vi ser hen til en Tid, da hele Zions Land vil være forsynet med Templer, saaledes at det store Arbejde kan blive udført baade for levende og døde.

Det glæder mig at kunne sige til denne Forsamling, at de Hellige er virksomme i Henseende til at udføre Ordinancer i Templerne. Vort Tempel her i Salt Lake City er fyldt til Trængsel. De udfører et ypperligt Arbejde i Logan og de andre to Templer, hvilket udviser, at Guds Folk er ivrige efter at gaa til Templerne og modtage deres Velsignelser. Vi ønsker at opmuntre dem til dette Arbejde. Vi kender den opløftende Indflydelse, som Udførelsen af dette uegennyttige Arbejde udøver paa dem, der, for manges Vedkommende under stor Bekostning og mange Besværligheder, kommer til Templet for at udføre Ordinancer for deres Forfædre, hvorfor vi priser dem for deres Bestræbelser i denne Retning. Det er ikke, fordi de forventer nogen Belønning her i Livet, men deres Hjerter er vendte mod deres Fædre, og de mener sig rigelig belønnede for, hvad de gør, ved at komme til Herrens Hus og blive aandelig styrkede og faa deres Vidnesbyrd forøget.

Forsamlingshuse.

Vi fortsætter ogsaa med Opførelsen af Forsamlingshuse. Naar Herren har velsignet de Hellige med Midler, burde de ogsaa vise deres Taknemmelighed gennem at udføre de forskellige Pligter, der paahviler dem, og en af disse er at bygge Huse til Gudstjeneste, saaledes at baade gamle og unge i disse kan modtage Undervisning og Velsignelser, baade ved at lytte til dem, der taler, og ved at forny deres Pagt gennem Nadveren.

Præsidenten lagde os paa Sinde at erindre Sabbatens Dag. Vi burde alle betragte det som vor Pligt at overvære Møderne i Herrens Hus, at gaa der og lytte til Ordet, som forkyndes, og med de øvrige nyde Guds Aand, samt vise et saadant Eksempel til vore Børn, at de maa lære at respektere Sabbatens Dag som en hellig Dag, der bør benyttes til at besøge Herrens Hus og til at henvende Tankerne paa gudelige Ting.

Kirkens Præsident har udbetalt store Summer til Hjælp til Opførelsen af Forsamlingshuse i forskellige Dele af Zion, ligeledes i Missionerne. Han betragter det som en Nødvendighed at gøre dette, og vi er lykkelige over, at de Hellige saa beredvilligt tager Del i denne Opgave at opføre gode Forsamlingshuse.

De historiske Optegnelser.

Jeg er taknemmelig over, at vi har vor nye Kontorbygning færdig, og vi indbyder Eder til at komme og tage den i Øjesyn. Jeg er i Særdeleshed glad for, at vi har faaet Historieskriverens Kontor flyttet

ind i en ildfast Bygning fra det Sted, hvor det har været i saa mange Aar. Jeg har ofte været bekymret for de kostbare Dokumenter, Breve og Bøger, som vi har i den historiske Samling. Dersom vi skulde have været saa uheldige, at en Ildløs var opstaaet, da kunde vi aldrig have oprettet Tabet, og jeg er derfor lykkelig over, at vi nu har disse ypperlige Samlinger af historiske Oplysninger vedrørende Kirkens Affærer anbragte i en solid, ildfast Bygning. Vi indbyder Dem ogsaa til at besøge denne Afdeling.

De veed maaske ikke, hvad vi udretter i Historieskriverens Kontor, og dog er der blevet udført et stort Arbejde der. Lige fra Begyndelsen har Herren befalet os at gøre kirkehistoriske Optegnelser. Den 6. April 1830 blev en Aabenbaring givet, i hvilken Herren befalede at holde Optegnelser. Vi kender den store Betydning af disse. Da Lehi og hans Familie forlod Jerusalem og efter Herrens Befaling skulde rejse til et ukendt Land, forstod han formedelst Herrens Inspiration, hvor nødvendigt det var at have Optegnelserne, som indeholdt Loven og Profetierne, med sig, eller i det mindste en Afskrift af dem. Nephi og hans Brødre blev sendte tilbage til Jerusalem for at hente dem. De erfarede, at Laban, som havde disse Optegnelser i sin Besiddelse, var uvillig til at aflevere dem. De tilbød at give ham store Rigdomme, som de havde forladt i Jerusalem, hvis han vilde overlade dem de Optegnelser, som han havde. Laban tørstede efter deres Rigdom, men var ikke villig til at give dem Optegnelserne. Nephi fik dem dog tilsidst og bragte dem ud i Ørkenen til Lehi, der med stor Glæde modtog dem. Han vidste, at dersom de ikke havde Optegnelserne over Herrens Handlemaade med sit Folk i Fortiden, vilde det blive meget vanskeligere for hans Efterkommere at bevare Troen og vedligeholde Kundskaben om Gud og hvad han ønskede, at hans Børn skulde gøre. Paa Grund af, at Optegnelserne senere tabtes, finder vi, at Folk sank ned i Mørke, Uvidenhed og Vantro. Hensigten med at gøre Optegnelser er, at Folket kan lære Herrens Befalinger at kende og blive mindede om, hvad han har udført i forrige Tidsaldre saa vel som i vor egen Tid.

Kirkens Historieskrivere.

Oliver Cowdery var Kirkens første Historiker. Senere blev John Whitmer ved Aabenbaring beskikket til Kirkens Historieskriver. John Whitmer var en af de otte Vidner til Mormons Bog. Han var til stor Hjælp for Profeten. Under den sidste Del af Arbejdet ved Mormons Bogs Oversættelse var han Skriver, og senere hjalp han Profeten med at faa Aabenbaringerne gjort rede til Trykning og rejste til Missouri i den Hensigt. Han forstod tilfulde Betydningen af det Værk, som Herren havde paabegyndt, og dersom han havde bevaret den rette Aand hos sig, vilde han have undgaaet den Skæbne, der ramte ham, nemlig at blive udelukket af Kirken. Men Kærligheden til timelige Ting tog ham fangen, og han forlod Kirken. Jeg ønsker imidlertid at sige dette til hans Ære, at uagtet han forlod Kirken og var fortørnet paa Brødrene, saa fornægtede han aldrig det Vidnesbyrd, som han havde sat sit Navn under, da Mormons Bog blev trykt.

En Gang, da han var i Selskab med en Del af Kirkens Fjender, bragte de Spørgsmaalet vedrørende Mormons Bog paa Tale. Han erklærede aabent, at han vidste, at denne Bogs Indhold var Sandhed, thi han havde set Pladerne, hvorfra den var bleven oversat. Og kort før sin Død bevidnede han overfor sin Nevø, John C. Whitmer, at han vidste, at denne Bog var Sandhed. Alligevel døde han udenfor Kirken, men hvad han havde seet, kunde han ikke fornægte, og Menneskefrygt kunde ikke faa ham til at vakle i sit Vidnesbyrd. Vi kan sige det samme om de andre Vidner til Mormons Bog. Flere af dem var ikke trofaste til det sidste, men dog var de altid villige til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af det, som de havde sat deres Navn under som Vidner.

John Whitmer blev løst som Historiker i 1835 for at rejse til Missouri, og Oliver Cowdery blev igen indsat i denne Stilling, og kort Tid derefter blev George W. Robinson, John Corrill og Elias Higbee Kirkens Historikere. I 1841 blev Robert B. Thompson beskikket til Historiker, og han udførte et trofast Arbejde, men hans Liv blev afbrudt, idet han døde 10 Maaneder efter sin Beskikkelse. Broder James Sloan overtog hans Plads, men han blev kaldet til at rejse til Skotland. Willard Richards blev beskikket til Kirkens Hovedarkivar i 1843 og i 1845 til Historiker, hvilken Stilling han beklædte til sin Død i 1854. George Albert Smith blev da Kirkens Historiker og Arkivar og forvaltede disse to Embeder med Dygtighed gennem en længere Periode end nogen anden baade før og siden. I 1871 blev han paa Grund af sine Pligter som en af Præsident Youngs Raadgivere løst fra denne Stilling som Historiker, og Albert Carrington tog hans Plads. Tre Aar senere blev Orson Pratt Historiker og indehavde dette Embede til sin Død i 1881, hvorefter Wilford Woodruff blev opholdt som Kirkens Historiker, til han i 1889 blev Kirkens Præsident. Franklin D. Richards blev nu Historiker og beklædte denne Stilling til sin Død 1899. Det dobbelte Embede som Historiker og Arkivar blev første Gang givet til Willard Richards og har siden hørt ind under et. Der har været flere Brødre, som har virket som assisterende Historieskrivere i Kirken. Den første var Wilford Woodruff, dernæst Albert Carrington, Franklin D. Richards, John Jaques, Amos Milton Musser, Charles W. Penrose, Andrew Jenson, B. H. Roberts, Orson F. Whitney, Joseph F. Smith jun. og A. William Lund. Præsident Joseph F. Smith har ogsaa benyttet megen Tid i Historikerens Kontor og udført et godt Arbejde.

Det historiske Arbejde.

Nu vil jeg sige lidt om Arbejdet, der er blevet udført i dette Kontor. Vi har 700 Bind Manuskript, der indeholder en stor Mængde historiske Enkeltheder, som er blevne samlede gennem disse mange Aar. De er kronologisk ordnede i speciel, elastisk Indbinding, saaledes, at naar vi finder nye historiske Datoer, kan de indføres paa deres Plads, uden at Supplement bliver nødvendige, og alle Oplysninger kan hurtigt findes, naar vi omtrent veed, hvornaar det, vi søger, fandt Sted. Registrene over Personer og Begivenheder er meget omfangsrige og gør

det muligt uden Vanskelighed at besvare alle Spørgsmaal vedrørende kirkelige Affærer i Stifter, Sogne og Missioner.

Broder Roberts redigerede Udgivelsen af Profeten Joseph Smiths Historie eller, som den kaldes: Kirkens Historie. Den var skreven af Profeten eller under hans Ledelse Dag efter Dag, og Br. Roberts tilføjede oplysende Noter saa vel som en særdeles interessant Indledning til hvert Bind, i hvilken Hovedpunkterne i vedkommende Bind behandles. Jeg vil raade de Sidste-Dages Hellige til at anskaffe sig disse Bøger, da de har stor Værdi og sælges for, hvad de har kostet at udarbejde, for at give alle Lejlighed til at købe dem.

Broder Roberts har ogsaa skrevet en Kirkens Historie, som blev udgivet af et Magasin i Østen, »The Americana«. I den føres Historien ned til vore Dage. Det har været et kolossalt Arbejde, og jeg haaber, at Kirken en Gang vil blive i Stand til at udgive den, saa at alle kan nyde Indholdet af dette Værk.

Broder Andrew Jenson har ogsaa skrevet adskillige Ting af stor Værdi og er vedblivende og uophørligt beskæftiget med at samle og ordne Data og Begivenheder vedrørende Kirkens Historie. Naar han finder en ny Tildragelse eller en ny Data, som han ikke kendte før, da er han ligesaa lykkelig som Guldsøgeren, der finder en Guldklump i den første Pande, som han vasker ud. Det er intet Under, at Broder Jenson vurderer den historiske Samling til en Million Dollars. Det er i Sandhed en værdifuld Samling, der ikke kan vurderes i Dollars og Cents. Broder Jenson har Ledelsen af den Afdeling, der besørger Nedskrivningen af det nittende Aarhundredes Begivenheder og haaber at kunne fuldføre denne Opgave. Joseph F. Smith jun. forestaar Optegnelsen af det tyvende Aarhundredes Begivenheder, og de assisterende i begge disse Afdelinger er travlt beskæftigede med at samle, arrangere og ordne historiske Data.

Missioners, Stifters og Sognes Historie bliver optegnede, og dersom De ønsker at have en trykt Historie om Deres Ward eller By, kan De ikke gøre den fuldkommen uden at henvende Dem til Historieskriverens Kontor. De behøver ikke at udbetale store Pengesummer, som nogle har gjort, for at faa Deres Bys Historie skrevet, hvilken desuagtet meget ofte ikke har været fuldstændig eller absolut nøjagtig. Vi derimod prøver paa at stadfæste hver eneste Data, som vi udgiver. Jeg ønsker at sige om Jensons Kronologi, at det er et Værk, som har kostet et saa umaadeligt Arbejde, at vi vilde ønske at se de Hellige købe disse Bøger. Vi har et stort Oplag paa Haanden, og dette Oplag tilhører Historieskriverens Kontor, og en saadan Bog vilde være nyttig i enhver Familie. Dersom hver Familie ikke kan købe en, burde i det mindste hver Organisation i Zion have en i sit Bibliotek.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Jeg kan sige Ja og Amen til det Vidnesbyrd, som vor Præsident har baaret. Joseph Smith blev sendt af Gud til at oprette hans Værk til Frelse for Menneskene. Lad ingen faa Eder til at vakle i Troen, men vær standhaftige, Brødre og Søstre, at I maa kunne opnaa de Velsignelser, som Evangeliet lover. Og maa Gud velsigne Eder. Amen.

(„Bikuben"s Oversættelse.)

Efteraarskonferencen i Aarhus.

(Fortsat fra Nr. 1.)

Konferencemødet Søndag Aften.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 197, og Broder Carlsen fra Silkeborg opsendte Begyndelsesbønnen. Salmen Nr. 89 blev derpaa sungen, hvorefter Konferencepræsident Chr. Sørensen fremstod og talte til Forsamlingen. Han fremsatte, hvad de hellige Skrifter lærer vedrørende Menneskenes Forudtilværelse. Han paapegede, hvorledes de forskellige Kirkesamfund i mangt og meget ikke lærte Evangeliets sande Lære og omtalte, hvorledes Guds Almagt var tilkendegivet i alt det skabte. Han klargjorde for Forsamlingen, at Jesus, medens hans Legeme laa i Graven, i Henhold til Apostelen Peters Vidnesbyrd, gik til Aandeverdenen og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, de, som var genstridige i Noas Dage? Han vidnede om de Sidste-Dages Helliges Læres Sandhed og bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og bad Herren vejlede de Hellige og alle oprigtige ved sin Aand. Koret sang til Afveksling: „Gode Gud og Fader."

Ældste F. F. Samuelsen talte derpaa til Forsamlingen. Han begyndte med at omtale Luthers reformatoriske Virksomhed. Han sagde, at Luther havde haft en bestemt Mission, nemlig at fravriste Paven meget af sin Magt og oversætte Bibelen, saa at enhver i vore Dage kan have en Bibel for en billig Pris og selv undersøge dens Lærdomme. Han omtalte nogle af de store Afvigelser, som havde fundet Sted fra den oprindelige Lære, saa som at døbe Børn i den spæde Barnealder, og omtalte Maaden, hvorpaa Missionærerne blev udsendte; det var den samme Maade, som Frelseren udsendte sine Tjenere paa i forrige Dage. Evangeliet er givet os for intet og skal forkyndes for intet i Henhold til Kristi Ord. Inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var der derfor ikke Kapløb om vellønnede Embeder, som er almindeligt indenfor Kirkesamfundene i Verden. Embederne i Kristi sande Kirke var lige fede og lige magre, idet Evangeliet bliver forkyndt for intet. Han opmuntrede de fremmede til at tænke over disse Ting. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle. Koret sang til Afveksling: „Solen er dalet."

Missionspræsident Christiansen talte til Forsamlingen og omtalte, hvorledes Apostelen Paulus før sin Omvendelse troede, at han gjorde Herrens Villie ved at forfølge de Kristne. Han nævnede, hvorledes Jesus Kristus aabenbarede sig for Paulus, da denne var paa Vejen til Damaskus for der at forfølge de Kristne, og hvorledes Kristus da sagde til ham: „Paulus, Paulus, hvi forfølger Du mig, det skal blive Dig haardt at stampe imod Brodden." Herren slog Paulus med Blindhed for at vise sin Magt overfor ham, men siden — tre Dage efter — fik han sit Syn tilbage. Efter Pauli Omvendelse kæmpede han med lige saa stor Nidkærhed for Evangeliets Sag, som han tidligere havde forfulgt de Hellige. Han omtalte en vis Herre, der efter et kort Ophold i Utah efter sin Hjemkomst brugte sin Kundskab om de Helliges Gudsdyrkelse til at

besudle de Hellige ved falske Vidnesbyrd og ved at udgive Bøger med løgnagtige Beskyldninger mod Guds Folk. Præsident Christiansen anmodede ham om at tilbagekalde sine Beskyldninger, men dette vilde han ikke, og han fik, i Overensstemmelse med Frelserens Ord til Paulus, snart føleligt at fornemme, at „det er haardt at stampe imod Brodden". Præsident Christiansen fremhævede forskellige Kendsgerninger, der staar i Forbindelse med Guds Riges Forkyndelse i disse de sidste Tider. Han bar sit Vidnesbyrd om Kristi snare Genkomst og Millenniets eller Tusindaarsrigets Oprettelse paa Jorden, som vi læser om i det 20. Kapitel i Johannes Aabenbaring. Præsidenten sluttede sine Bemærkninger med at henvise til, hvor salige de er, „som ikke se, men dog tro", og med Redebonhed annammer Sandhedens Evangelium. Han vidnede om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse, at han var et Redskab i Herrens Haand til at oprette Guds Kirke og Rige paa Jorden og derved opfylde Daniels Profeti om det evige Rige, som skal bestaa evindelig. Han citerede Johannes Profeti om den „nye Himmel og den nye Jord" og opmuntrede de fremmede til en Forstaaelse af Saliggørelsens Plan. Mødet sluttedes med, at Koret sang: „Messias, han kommer", og Taksigelse af Ældste Orvill H. Larsen.

Der var ca. 150 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Mandag Aften Kl. 8 den 29. Oktober.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 117 og Taksigelse af Broder Niels Rasmussen, Aarhus. Salmen Nr. 138 blev derpaa sungen.

Søster Margrethe Jensen, Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, afgav en Rapport over Foreningens Virksomhed. Det fremgik af Rapporten, at Foreningen havde udført et velsignelsesrigt Arbejde, og hun var meget tilfreds med at arbejde i denne Organisation. Hendes Ønske var, at Foreningen fremdeles vilde gøre Fremgang.

Broder Wilford Samuelsen, Præsident for Ungdomsforeningen, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed, som bestod i, at Foreningen havde en Sammenkomst hver Maaned i Sommertiden, medens Vinteren benyttedes til at afholde Møde hver Uge. Han omtalte Foreningens gode Arbejde og sagde, at Foreningens Fremgang laa ham paa Hjerte. Præsident Chr. Sørensen afgav Rapport over Konferencens udførte Arbejde igennem de 6 Maaneder og oplæste Regnskabet, hvorefter Missionspræsident Christiansen foreslog Regnskabet til Godkendelse, hvilket Søskende enstemmig vedtog ved Haandsoprækning.

Præsident Chr. Sørensen foreslog derefter Aarhus Grens Organisationer, Søsterforeningen, de unge Mænds- og de unge Kvinders Forening, Kredslærerne og Lærerinderne i den kvindelige Hjælpeforening til Opholdelse, hvilke Forslag blev enstemmig godkendte.

Missionspræsident Christiansen foreslog Præsident Chr. Sørensen som Grenens Forstander, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget. Han udtalte sig angaaende de aflagte Rapporter og sagde, at han følte Glæde ved Grenens Organisationer, som var udmærket udrustede, og han var særdeles tilfreds med at erfare, at der var saa mange Lærere til at be-

søge de Hellige. Ældste Andrew Mollerup talte derefter til Forsamlingen og forkyndte Evangeliets første Principper. Han vidnede om Evangeliets Sandhed og opmuntrede de fremmede til at undersøge Evangeliets Lærdomme. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige. Til Afveksling blev Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvælv“ afsungen.

Missionspræsident Christiansen talte derefter til Forsamlingen. Han formanede Søskende til at være venlige og kærlige imod hinanden, saa at de i Virkeligheden kunde betragtes som Brødre og Søstre; og i Stedet for at tale ondt om hverandre skulde vi hjælpe hverandre til at overkomme Vanskeligheder og til at vandre paa den rette Sti. Han formanede til Godhed, Mildhed og Langmodighed, til at bistaa og glæde de fattige, at besøge de syge og lidende og lindre deres Trængsler ved kærlige Ord og Opmuntringer. Han omtalte derefter de 10 tabte Israels Stammers Tilbagevenden fra Nordenland i Herrens egen Tid, i Forbindelse med Guds Riges Oprettelse og Udbredelse paa Jorden. Han nedbad slutteligt Herrens Velsignelse over de Hellige og alle Mennesker paa den ganske Jord, som vilde omvende sig fra deres Synder og adlyde Evangeliets Bud.

Mødet sluttedes med Salmen Nr. 201 og Taksigelse af Broder Laurits Larsen.

Der var cirka 79 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Tirsdag Aften den 30. Oktober.

Søsterforeningens Konferencemøde blev afholdt Tirsdag Aften. Mødet aabnedes med Sangen Nr. 112 og Bøn af Broder Jørgensen fra Esbjerg. Koret sang nu: „Gode Gud og Fader“. Et lille Program blev udført. Konferencepræsident Chr. Sørensen omtalte Kirkens fuldkomne Organisation og forklarede den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde og Formaal. Søster Fischer fremstod derefter og forklarede, hvorfor den kvindelige Hjælpeforening var stiftet. Hun nedbad Herrens Velsignelse over Foreningen, at den maatte have Fremgang. Søster Marie Nielsen og Poula Jensen sang derefter følelsesfuldt Sangen: „Kongernes Konge.“ Søster Karen Nielsen bar derefter sit Vidnesbyrd. Gudrun Thomasen og Asta Jensen sang derefter med megen Følelse: „Moder kær“.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derpaa og omtalte Søsterforeningens Virkekreds iblandt de fattige og syge. Han mindede om det gamle Ord, at „den, som giver til de fattige, laaner til Herren“, og at han vil betale tilbage med gode Renter og belønne mange Fold. Han mindede Søskende om, at ligesom Joseph, der i fordums Tid blev solgt til Potifar i Ægypten, var en stor Profet, som saa frem i Tiden og udførte Herrens Frelses-Planer, saaledes har Gud i hans Slægtlinie i disse de sidste Dage oprejst en stor Profet af samme Navn, nemlig Profeten Joseph Smith, som blev givet Fuldmagt af Gud til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke paa Jorden. Præsident Christiansen udtalte, at de Hellige havde stor Grund til at glæde og fryde sig paa Grund af, at de havde annammet det sande og levendegørende Evangeliums Velsignelser. Koret sang et Anthem, og Mødet sluttede med Taksigelse.

Derefter blev der afholdt en Basar til Fordel for den kvindelige Hjælpeforening, som forløb heldig og gav et godt økonomisk Resultat.

Wilford Samuelsen,
Skriver.

Brev fra Præsidenten over den europæiske Mission til Præsident Hans J. Christiansen.

I Tilslutning til en Jule- og Nytaarshilsen til Præsident Christiansen, Missionærerne og de Hellige, skriver Præsidenten over den europæiske Mission fra Missionens Hovedkontor i Liverpool følgende Brev:

Edge Lane, Liverpool, den 20. Decbr. 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Deres Brev af den 27. November var modtaget i Gaar. Det glæder mig at høre, at Evangeliets Værk gaar fremad i den skandinaviske Mission, og at Ældsterne og de lokale Brødre gør deres bedste og nyder et godt Helbred.

Jeg er forvisset om, at Deres Rejse i den nordlige Del af Missionen har bragt Trøst og Opmuntring til de Hellige, som De fik Lejlighed til at møde, og de behøver det tilvisse under nærværende prøvende Tidsforhold.

Jeg ser, at De, saa vel som vi, af og til maa lade en Missionær rejse hjem, trods den Fare, der er forbunden dermed i disse Tider. Jeg har tænkt, at det ikke er godt, at en Ældste rejser hjem alene, og ikke har en Ældste, eller Hellige, til Selskab, og jeg har prøvet at ordne det saa, at to rejser sammen, naar en er nødt til at rejse. Der er sædvanligvis en, som venter paa en Lejlighed dertil.

Det er meget at beklage, at Byautoriteterne i Haugesund har taget vor Forsamlingssal dersteds til Afbenyttelse, og at der kan være Fare for, at det kan gaa paa lignende Maade med andre af vore Lokaler. Min Bøn er, at det maa være Herren til Behag at bevare for de Hellige de Mødelokaler, hvor de nyder det Privilegium at høre Evangeliets Ord og tilbede ham paa rette Maade.

Det synes, som om Deres direkte personlige Virksomhed under nærværende herskende Forhold vil blive begrændset til Danmark. Det vil være nødvendigt for Dem at være i Besiddelse af stor Visdom og Inspirationens Aand til at vejlede Dem, og jeg haaber inderlig, at De ikke i disse Henseender maa fattes noget, men fuldtud være dygtiggjort af Herren.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Dem og skænke Dem enhver Ting, De behøver, og bevare for Dem og Deres medforbundne den Frihed og alle de Rettigheder, som I hidtil har nydt under Udførelsen af hans Værk.

Det var en Glæde for mig at se fra Deres November-Rapport, at der i denne Maaned var døbt tyve i den skandinaviske Mission. Slige Frugter skulde være en Opfordring til Missionærerne til bravt at modstaa alle Farer, bære de Byrder og udholde de Genvordigheder, som falder paa deres Vej.

Vi er alle ret vel her i Liverpool. Brødrene har alle læst Deres Brev og beder mig at hilse alle paa det hjerteligste. De selv være hjerteligt hilset fra

Deres Broder
Geo. F. Richards,
Missionspræsident.

Missionsnyheder.

Forflyttelse. Ældste Hyrum P. Nøkleby, der har virket i Bergens Konference, er forflyttet til Trondhjems Konference for at virke som Konferencepræsident.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Missionspræsident Hans J. Christiansens 70-Aars Fødselsdag.

Onsdag den 9. Januar fyldte Præsident Christiansen 70 Aar. I Dagens Anledning modtog han en Mængde Lykønskninger fra Søskende i København og andetsteds i Danmark, samt fra hengivne Søskende i Norge. Med Gratulationerne fulgte flere smukke Blomsterbuketter og andre Gaver. Præsident Christiansen kunde rigtig nyde Fødselsdagen med Glæde, eftersom hans Helbred nu er udmærket godt. En Læge, som har undersøgt ham efter den stærke Forkølelse, han paadrog sig for nogen Tid siden, erklærede, at der intet er i Vejen med hans indvendige Organer, og Præsident Christiansen kan saaledes være glad for sit Helbred.

Om Aftenen døbte Fødselsdags-Jubilaren fire Personer i Missionshusets Døbefont. Umiddelbart efter Daabshandlingerne modtog de nydøbte Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og Præsident Christiansen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Sandheder til de tilstedeværende Søskende og Fremmede.

Fredens Fyrste.

Tale af William Jennings Bryan,
forhenværende Statsminister i de Forenede Stater.

Jeg undskylder mig ikke for at tale over et religiøst Emne, thi religiøse Emner er Emner, som vedrører alle Mennesker. Hvis jeg talte til Eder angaaende Lovspørgsmaal, kunde jeg maaske interessere Sagførere; hvis jeg talte til Eder angaaende Lægevidenskab, kunde jeg maaske interessere Læger; paa samme Maade kunde jeg maaske interessere Købmænd, hvis jeg talte om Handelsvidenskab, og Landmænd,

hvis jeg talte om Agerdyrkning; men intet af disse Emner vilde kunne interessere alle. Heller ikke almindelig politisk Samfundsvidenskab, som tager Sigte paa Regeringsforhold og vedrører os alle, omfatter alle Livsspørgsmaal, og de, som studerer Politik og Statsvidenskab er saa indbyrdes uenige, at jeg ikke kunde tale desangaaende, uden at jeg vilde møde Modstand hos nogle, saa, skønt jeg er overordentlig meget interessieret i statsvidenskabelige Spørgsmaal, forstaar jeg dog, at de mest vigtige af Livets Spørgsmaal ikke er Spørgsmaal, som vedrører dette Liv alene, men Evighedsspørgsmaal, og at disse, de vigtigste af alle Spørgsmaal, mere vedrører, hvad Menneskene gør for sig selv, end hvad en Regering gør eller kan gøre for os. Menneskene kan leve et ynkværdigt Liv under den bedste Regering og kan leve et ret lykkeligt Liv selv under den værste Regering, som kan tænkes.

Timelig Regering og timelige Forhold vedrører kun vort nærværende jordiske Liv og vedrører kun indirekte Livet hinsides, medens Religion og religiøse Principper vedrører saa vel Livet her som Livet hisset. Det religiøse Tema er derfor i Virkeligheden det vigtigste af alle Temaer, som vi kan drøfte.

Mennesket er et religiøst Væsen, som har et indre Hjerteliv at leve og som uvilkaarlig søger efter Gud. Hvad enten Mennesket tilhører det ene eller det andet religiøse Samfund, hvad enten det tilbeder Gud paa den ene eller paa den anden Maade, ved Ganges Floden, eller med Ansigtet vendt mod Solen, eller som Muhamedanerne, naar de bøjer sig i Bøn, med Ansigtet vendt mod Mekka, eller det betragter hele Universet som Guds Tempel og tilbeder Gud, som de Kristne gør det, saa beviser dette, at Menneskene i al Almindelighed føler en naturlig Trang til at tilbede Gud.

Der findes ærlige Tvivlere, hvis Oprigtighed vi maa respektere, men af og til møder vi unge Mænd, som synes at tænke, at de viser en overlegen Forstand ved at betvivle alting paa det religiøse Omraade. De taler, som om det er et Bevis paa en udviklet Dømmekraft at latterliggøre Troen paa religiøse Principper, og vil ikke have med religiøse Samfund at gøre. De kalder sig selv liberale, som om sande Kristne var snæversynede i deres Opfattelse. Til disse unge Mænd ønsker jeg at tale. Ogsaa nogle ældre Folk erklærer, at de betragter mange af Bibelens religiøse Lærdomme som Lærdomme, det er tilgiveligt for de uoplyste at fæste Tiltro til, men som det er uværdigt for oplyste Mennesker at tro, idet Troen paa slige religiøse Principper betegner en Sjælstilstand, som vi baade kan og bør komme bort fra. De, som har en slig Anskuelse, betragter alle de som Daarer, der ofrer religiøse Spørgsmaal en Tanke. De lader, som om de er langt intellektuelt overlegen overfor slige „religiøse" Folk, og ofte lader de deres Indbildskhed skinne meget tydeligt frem. Den store russiske Forfatter, Grev Tolstoy, gav slige aandsoverlegne Folk, efter deres egen Formening, en alvorlig Irettesættelse, da han erklærede, at religiøse Følelser hviler ikke paa en overtroisk Frygt for Naturens usynlige Kræfter, men paa Menneskets Bevidsthed om dets egen Ringhed og Lidenhed i det uendelige Univers, og dets Syndefuldhed; og denne Bevidsthed, tilføjer den

store Filosof, kan Mennesket aldrig vokse bort fra. Tolstoy har Ret. Naar Mennesket indser, hvor begrænset dets egen Magt er i Sammenligning med de mægtige Kræfter, der gør sig gældende i det uendelige Univers, da vil det læne sig paa den Arm, der er stærkere end dets egen, og da vil det søge til Gud. Mennesket føler Syndens Vægt og søger efter den syndfri til at hjælpe sig.

Et Menneskes Religion har været defineret at være et Udtryk for det Forhold, som det stiller sig i til Gud, og ingen væsentlig Forandring i dette Forhold kan finde Sted, uden at der foregaar en radikal Forandring i Menneskets Sjæleliv; thi dette Menneskets religiøse Forhold overfor Gud tilkendegiver de vigtigste Kræfter, som har Indflydelse paa dets Liv.

Menneskets Religion er den Basis, hvorpaa dets moralske Liv hviler. Hvad der er sand Religion, er det enkelte Menneskes og hele Samfundets moralske Grundlag. De, som hylder den materialistiske Livsanskuelse, har forsøgt at opbygge et moralsk System paa Grundlag af, hvad Forstanden siger vil være til vor Fordel. De vil have, at Mennesket skal regne matematisk ud, at det betaler sig at afholde sig fra at gøre det onde; men det moralske System, som Materialisterne docerer, har flere betydelige Mangler. For det første er de Dyder, som Materialisterne fremsætter, i Virkeligheden baseret paa Religion, om de end ikke vil indrømme det; for det andet hviler deres Morallære paa Argument-Beviser mere end paa guddommelig Autoritet. De materialistiske Opfattelser virker imidlertid i Almindelighed ikke tiltalende paa de unges Sind, og Ungdommens Dage er den Tid, da Mennesket er mest paavirkelig i baade den ene og den anden Retning. Naar Menneskene naar en modnere Alder, har de gerne formet sig en Mening om Ting og Principper og er ikke saa let paavirkelige. Vore Love (de Forenede Staters Love) tillader ikke en ung Mand at sælge Huse eller Land, indtil han er 21 Aar gammel, og hvorfor er han tilbageholdt derfra? Fordi hans Forstandsevner og Dømmekraft ikke betragtes at være tilstrækkelig udviklet, før han har opnaaet denne Alder; og man vilde ikke kunne vide, hvorvidt en ganske ung Mands Afgørelse af større Handelsaffærer var dikteret af fornuftige Hensyn, eller maaske af lidenskabelige og egenkærlige. Vi indrømmer, at det er en almindelig menneskelig Svaghed at være forblindet af egne Interesser, og derfor paaser vi, at ingen bliver Medlem af en Jury indenfor de Forenede Stater, som er finansielt interesseret i en Sags Udfald, hvor forstandig og oprigtig vedkommende forøvrigt kan være. Dernæst er det fremdeles en Kendsgerning, at de, som tænker sig selv gode og som saa at sige holder Regnskab med deres egne gode Gerninger, sjældent gør saa meget godt, at det bliver nødvendigt, at de holder specielt Regnskab dermed.

Et Menneskes Moralitet giver det Kraft til Udholdenhed i det gode, og en Religion, som belærer Menneskene om, at de har et personligt Ansvar overfor Gud, indgiver et Menneske moralsk Styrke, og der er forbunden en mægtig moralsk Indflydelse med sand Religion og den Tro, at Guds altseende Øje gennemskuer vore Tanker og ser enhver Handling, vi udfører, og at han hører et-

hvert Ord, vi udtaler. Der er en stor Forskel mellem den Mand, som har sat sig sit eget Standpunkt i moralsk Henseende, og den Mand, som forsøger at leve et i alle Maader fuldkomment Liv i Henhold til Herrens vise og hellige Bud. Førstnævnte bestræber sig maaske kun for at leve efter den almindelige Samfunds-Morals Principper, naar Menneskene beskuer ham; og hvis en Mand kun gør Ret, naar andre ser paa ham, saa vil der sikkert komme en Tid, naar han tænker, han ikke er set, og da vil onde Tanker let faa Magt over ham og bringe ham til Fald. En Person behøver at være i Besiddelse af den indre Styrke, som følger med, at han eller hun veed, at den personlige Gud ser alle Ting og kender alle Ting. Hvis det er saa, at de Mennesker, som har Beskyttelse ved denne Tanke, af og til giver efter for Fristelsen, hvor hjælpeløst og haabløst maa saa ikke deres Liv være, som stoler paa deres egen Styrke alene!

Der er Vanskeligheder, som vi møder paa det religiøse Omraade, men der er Vanskeligheder at finde allevegne. Jeg gennemgik en Tvivlens og Prøvelsens Tid, da jeg studerede ved et Kollegium, og jeg har stedse været glad ved, at jeg, før jeg tog et Kursus i dette Kollegium, sluttede mig til det Kirkesamfund, jeg tilhører, thi dette var en Hjælp for mig i disse Prøvelsens Dage. Studiedagene omfatter den farlige Periode i en ung Mands Liv; thi disse Dage er just den Tid, da han kommer i fuld Besiddelse af sine Kræfter, og hvor han føler sig stærkere, end han nogensinde føler sig sidenefter, og ofte tænker, at han kender langt mere, end han gør, eller nogensinde vil komme til at kende.

Det var i denne Periode, at jeg blandt andet blev forvirret af de forskellige Skabelses-Teorier. Men jeg undersøgte disse Teorier og udfandt, at de alle forudsatte noget at begynde med. Den nebulariske Teori for Eksempel forudsætter, at Stof og Kraft eksisterede, før vor Jords Skabelse, og at Kraften virkede paa Stoffet og frembragte Kloderne i Universet. Stoffet blev defineret som Smaaenheder, der var uendelig fine, og som blev spredte ud i det uendelige Rum. Idet vi begynder med denne Forudsætning, at den universale Kraft virkede paa Stoffet — i Henhold til den nebulariske Hypotese — skabtes og frembragtes Universets Kloder og alt, som eksisterer i det uendelige Rum. I Henhold til denne Teori da, hævder jeg, at jeg har Ret til at forudsætte, at en Arkitekt stod bagved Skaberplanen, at en Skaber stod bagved Skabelsen og dirigerede Skabelsen i alle dens Enkeltheder, og ligegyldigt, hvor lang en Tid vi drager Skabelsesprocessen ud, saa længe som i Henhold til denne Forudsætning det maa indrømmes, at Gud staar bag ved Skabelsen, saa længe kan ingen rokke min Tro paa Jehova. I første Mosebog staar der skrevet, at i „Begyndelsen" skabte Gud Himlen og Jorden, og jeg vil dristig knytte min Forstaaelse af Skabelsesprocessen til denne Begyndelse, indtil jeg opdager en Skabelsesteori, der begynder med noget, der gaar længere tilbage end „Begyndelsen!"

„Jeg tror aldeles ikke paa Evolutions-Teorier paa den Maade og i den Grad, som nogle gør. Jeg har ikke endnu været i Stand til at

blive overbevist om, at Mennesket nedstammer fra de lavere Dyr. Jeg ønsker ikke at finde Fejl ved Eder angaaende dette Spørgsmaal, hvis I ønsker at tro dette, hvis I ønsker at antage som Sandhed denne Teori; men jeg ønsker at sige, at medens I studerer haardt for at paavise, at Eders Slægtlinie gaar tilbage til Aben, medens I finde Fornøjelse i og Stolthed ved at gøre dette, da behøver I tilvisse ikke at knytte mig til Eders Familie-Træ, før I har tilvejebragt betydelig større Beviser for, at Menneskeslægterne har udviklet sig fra Aberne, end der hidtil har været præsteret. Det er sandt, at Mennesket i visse fysiske Henseender har meget tilfælles med Dyrene, og at det har legemlige Funktioner fælles med disse, men Mennesket har et individuelt tænkende Sind saa vel som et Legeme, og naar det har et Sind, da har det en Sjæl. Mennesket har „Sjæl og Sind" og Legeme, med andre Ord, og Sjælen eller den menneskelige Aand er mere end Legemet; og jeg opponerer mod, at Menneskets Slægtregister og oprindelige Afstamning skal søges ud fra den ene „Trediedel" af, hvad der tilhører Mennesket, og det den laveste Trediedel! Fairbairn fremsætter en sund Lærdom, naar han siger, at det er ikke tilstrækkeligt at forklare Mennesket at være det højeste Dyr, men at det er nødvendigt historisk at forklare Menneskeslægtens Tilstedeværelse paa Jorden og overveje, at Menneskene har udført historiske Handlinger, som Dyrene ikke har. Den darwinske Teori gør ikke dette. Abeslægten har i Henhold til den darwinske Udviklingsteori eksisteret paa Jorden før Mennesket — og denne Anskuelse er rigtig nok i Henhold til Bibelen, som lærer, at, da Gud skabte Verden, skabte han tilsidst Mennesket, — men Aberne er forblevet Aber, hvorimod Menneskene har frembragt den mageløse Civilisation, som vi ser omkring os.

Vi kommer ikke bort fra det mystiske ved at antage den darwinske Teori, thi Teorien forklarer alligevel ikke Livets Oprindelse. Medens Studenter teoretisk har fulgt „Livscellen" tilbage til den laveste Form, i hvilken den forekommer — og for at følge Darwin og hans Skole maa man tilvisse udøve mere Tro, end Religionen fordrer, — saa maa de indrømme, at de er kommen til det Punkt, hvor Videnskabsmændene har forskellige Meninger. Nogle tror, at den første Livscelle eller de første Livsceller kom fra en anden Planet, hvorimod andre fremsætter den Teori, at Cellen var lokalt og naturnødvendig udviklet.

Hvis jeg var nødsaget til at antage en af disse Teorier, saa vilde jeg antage den første, thi om vi maa gætte os til, hvor de første Livsceller kom fra, saa bør vi have Lov til at gætte paa hele Resten, forbunden med Skabelsen, og ingen kan modsige os; men hvis vi antager Teorien angaaende den oprindelige fri Udvikling, saa kan vi ikke forklare, hvorfor Cellernes fri Dannelse ophørte, efter at den første Celle var skabt.

Vi kan gaa tilbage saa langt, som vi vil, med Hensyn til Celleudvikling, men vi kan ikke undgaa at komme til det Punkt, da vi ikke længere kan klare for os; og det er just saa let for mig at tro, at Gud skabte Mennesket, som det er for mig at tro, at for Millioner af Aar tilbage Herren skabte en Livscelle og tildelte Cellen Kraft til at udvikle

sig til alt, som vi ser i Dag. Jeg modstaar den darwinske Teori, eftersom ingen afgjorte Beviser er fremførte for sammes Rigtighed, og dernæst, fordi jeg befrygter, at vi vil tabe vor Tro paa Gud og forglemme, at han er nærværende i vort daglige Liv, hvis vi forudsætter, at gennem Tidsaldre ingen aandelige Kræfter, men kun Naturens, har berørt Menneskenes personlige Liv og paavirket Nationerne til at opfylde deres Bestemmelse som Nationer.

Der er anden Grund til at opponere kraftigt mod Naturforskeren Darwins Teori, thi Teorien fremsætter i Virkeligheden, hvis man nærmere analyserer samme, at Mennesket har naaet sin nærværende Fuldkommenhed i Henhold til, hvad kan kaldes „Hadets Lov", den Ubarmhjertighedens Lov, ved hvilken de svage bliver udryddede af de stærke. Hvis dette er Loven, hvorefter Menneskeslægten har udviklet sig, og, i Henhold til den darwinske Teori, er kommet bort fra det dyriske Standpunkt, da spørger jeg: Hvorledes kan en slig Hadets Lov være Udviklingens og Fremadskridelsens Lov? Den kan det ikke, thi den Kendsgerning staar fast, at Nationerne har skredet fremad i Forhold til, som de har lagt tilstedeværende indbyrdes Had tilside og ladet Kærlighedens Lov raade.

Skønt jeg ikke antager den darwinske Teori, ønsker jeg ikke at trættes med nogen desangaaende. Jeg omtaler kun Teorien for at erindre Eder om, at denne Udviklings-Teori ikke besvarer Livets dybe Spørgsmaal og ikke forklarer Menneskets Udvikling, hverken intellektuelt, moralsk eller aandeligt. Jeg befrygter, at nogle har antaget denne Teori i det Haab, at de derved kom bort fra Mirakel-Problemet, men hvorfor skulde vi lade Miraklerne forstyrre eller svække vor Tro. Dette Spørgsmaal foruroligede ogsaa mit Sind i Ungdommens Tid, og jeg er tilbøjelig til at tænke, at det er af de Spørgsmaal, som alvorlig stiller den Kristnes Tro paa Prøve.

Kristus kan ikke blive adskilt fra det mirakuløse. Hans Fødsel, hans Liv og Virksomhed og hans Opstandelse er alt af en underfuld og mirakuløs Natur, og den Forandring, som Antagelsen og Efterlevelsen af Kristi Lære bevirker i et Menneskes Hjerte, er et vedvarende Mirakel. Foruden Miraklerne bliver Kristus kun et almindeligt menneskeligt Væsen, og hans Evangelium er frataget, hvad der giver det guddommelig Autoritet.

Med Hensyn til Mirakler stiller der sig to Spørgsmaal: Udfører Gud, hvad vi kalder Mirakler, eller strider dette mod hans Væsen og Naturens Love; og dernæst: Ønsker Herren at gøre det? Det første Spørgsmaal er let at besvare. En Gud, som kan skabe Verden, kan gøre med den, hvad han ønsker. Magten til at udføre Mirakler hører naturlig sammen med Magten til at skabe. Men vil Gud ønske at udføre Mirakler, dette er Spørgsmaalet, som har forvoldt de største Vanskeligheder at besvare; men desto mere jeg overvejer Spørgsmaalet, desto mindre er jeg tilbøjelig til at besvare det i det negative, eller benægte dette. At sige, at Gud ikke vil udføre Mirakler, er at foregive at have et større og dybere Kendskab til Guds Planer, end jeg tør sige at have. Jeg vil ikke benægte, at Gud udfører Mirakler, eller kan ud-

føre dem, just fordi jeg ikke veed, hvorledes eller hvorfor han gør det. Den Kendsgerning, at vi stadigvæk lærer om hidtil ukendte Kræfters Eksistens, tyder paa, at der er Mulighed for, at Gud kan virke ved Kræfter, der endnu er ukendte for os, og mange vidunderlige Ting, som vi staar i Forhold til hver Dag, siger mig, at det er lige saa nødvendigt at tro som at se og vide. Hvem vilde saaledes for et Aarhundrede tilbage have troet, at der i vore Dage vilde blive udført Vidundere i forskellige Retninger ved en ukendt Kraft, der først skulde opdages, nemlig Elektricitetens Kraft. I Tidsaldre havde Menneskene kendt Lynet, da det var en synlig Naturkraft. De betragtede Lynet med Frygt og anede ikke, at den mægtige Kraft, der bevirkede Lynet, Elektricitetens Kraft, kunde blive taget i Brug af Menneskene i mange forskellige store og samfundsnyttige Formaal. Denne Kraft har Menneskene nu faaet Forstand paa at tage i Brug og kontrollere gennem Maskiner og Instrumenter, og er gennem Metaltraade sendt som Lysbringere og Budbærere til Menneskene, som lever paa Jorderiges Kreds. Hvor vidunderligt er ikke dette! Ja, vi er endogsaa i Stand til nu at sende traadløse Telegrammer. Alle disse Tilkendegivelser vilde være som Mirakler for dem, der ikke kender, efter hvilke fysiske Love disse Ting sker. Fremdeles er det blevet muligt for Menneskene ved Hjælp af det Røntgenske Lys at gennemskue Substanser, som det for indtil for nylig var betragtet som umuligt at gennemskue.

(Fortsættes.)

Meget strenge Pasbestemmelser i Norge.

De norske Gesandtskaber og Konsulater i Udlandet har faaet Instruktioner om, at de efter den 14. Januar kun maa udstede Pas for Personer, der agter at rejse til Norge, naar det gælder meget vigtige Forretningssager, eller Norges Proviantering, eller Familieanliggender, der absolut nødvendiggør deres Nærværelse i Norge. Rekreationsrejser til Norge og Besøg af privat Art vil sikkert ikke blive tilladt. Alle Pas vil efter den 14. Januar blive udstedt paa et bestemt Tidsrum.

Politiet har ogsaa i disse Dage begyndt at udvise Udlændinge efter en større Maalestok end nogensinde før. I de fleste Tilfælde lyder Udvisningsordren paa, at vedkommende paa Grund af Bolig- og Levnedsmiddelnød skal forlade Landet inden en bestemt Frists Udløb. I de fleste Tilfælde er denne Frist sat til 14 Dage, men der udvises ogsaa adskillige med 3 Dages Varsel.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).